

Vladimir Ashkenazy

Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino

«El dia, gras, s'allargassa
en un captard lluminós.
L'aire ve ple de presagis
nupcials, esperançats.

Cuques, mosquits, papallones
trafeguegen innocents.
Pausadament, les erugues
van rosegant el jardí.

Veu la xeringuilla alada
el lliri sucós, obscè.
Darrere l'esperreguera,
una serp muda la pell.

Els joves duen corones
de defici i tremolor.
Els vells enyoren la força
impenitent de la carn.»

Narcís Comadira
Maig

Programa

Palau 100

DILLUNS, 09.04.18 – 20.30 h

Sala de Concerts

Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino

Vladimir Ashkenazy, director

I Part

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Simfonia núm. 7, en La major, op. 92

36'

Poco sostenuto – Vivace

Allegretto

Presto

Allegro con brio

II Part

Piotr Ílitx Txaikovski (1840-1893)

Simfonia núm. 4, en Fa menor, op. 36

45'

Andante sostenuto – Moderato con anima

– Moderato assai, quasi Andante – Allegro vivo

Andantino in modo di canzona

Scherzo: pizzicato ostinato – Allegro

Finale: Allegro con fuoco

Comentari

©Keith Saunders

Al llarg del segle XIX, la *Setena Simfonia* de Beethoven va suscitar, des de l'estrena mateixa, un seguit d'interpretacions característicament romàntiques que sens dubte haurien fet arrufar les celles al compositor. Beethoven la va escriure entre la tardor del 1811 i la primavera del 1812, durant una estada feliç a la ciutat balneari de Teplitz, a Bohèmia, però l'obra no es va estrenar fins el 8 de desembre del 1813, unes cinc setmanes després que les tropes austrobavareses derrotessin a Hanau l'exèrcit napoleònic que tant havia fet patir la ciutat de Viena, en un concert en benefici dels soldats ferits en aquella batalla, juntament amb una peça de circumstància escrita aquella tardor en commemoració de la victòria de Wellington sobre Josep Bonaparte, a Vitòria, el 21 de juny d'aquell any: La batalla de Vitòria. És ben comprensible i excusable que el públic vienès, que va rebre les dues obres amb

un entusiasme desfermat, sentís en la simfonia la joia per l'alliberament d'un malson de guerra, però el fet és que Beethoven estava ben lluny, mentre la componia a Teplitz, de pensar en cap gesta militar. Va ser el primer malentès entorn de la gran simfonia que l'autor mateix tenia per una de les seves millors obres.

Algunes de les interpretacions que va suscitar en autors posteriors, a mitjan segle, són tan fantasioses i pintoresques que ni tan sols mereixen esment: avui ens semblen senzillament ridícules. Però la tendència romàntica a associar la música amb imatges, amb idees, amb continguts semàntics concrets, va provocar respostes curioses fins i tot en els compositors més seriosos de la primera gran generació romàntica. Berlioz hi sentia el ball rodó d'uns pagesos, Schumann hi discernia semblantment la festa d'un casament pagès, i Wagner, menys

concret, la va qualificar d'apoteosi de la dansa. És cert que en aquesta simfonia, hi predominen els ritmes de dansa, que la propulsen en una mena de cursa eufòrica fins al final trepidant, però el fet és que no hi ha cap rastre de melodies populars que permetin associacions com les de Berlioz o Schumann (la semblança del tema principal del quart moviment amb una de les melodies irlandeses que Beethoven va arranjar posteriorment per a l'editor George Thomson és fortuïta).

Durant el segle XX s'han escombrat aquestes visions extramusicals de la simfonia, i una frase del crític anglès William Mann, que naturalment reconeixia la joiosa embriaguesa espiritual de l'obra, ens servirà per caracteritzar la manera moderna d'admirar-la: *“La Setena Simfonia de Beethoven és un discurs en termes musicals, com tota gran música: tracta de formes melòdiques, de tonades i vestigis de tonades, d'harmonia i de l'efecte que pot provocar un nou acord, de tonalitats i de l'efecte d'una tonalitat sobre una altra, de la relació de les fustes amb les cordes o amb els metalls...”*.

Txaikovski pertany a una segona generació romàntica, que ja es va trobar engegada, bé que no resolta, una revolució musical. Txaikovski no va sentir mai la temptació de teoritzar sobre la seva música, però des de l'obra es va haver d'enfrontar als mateixos conflictes que la música romàntica plantejava. En particular, a l'esmentat problema de la significació de la música: Txaikovski, posseït per una greu necessitat d'expressió de les seves turbulències interiors, es debatia entre el simfonisme literari de Berlioz, que tant de predicament va tenir entre els compositors russos, i el simfonisme clàssic dels grans mestres vienesos, que admirava vivament com ja no feien els seus compatriotes. Així, havia compost poemes simfònics com *Romeu i Julieta*, a la manera de Liszt, però també homenatges eloqüents al passat clàssic com la suite *Mozartiana*. Encara l'any 1885, al cim de la maduresa i la glòria, va escriure una simfonia plenament literària, amb un argument detallat, sobre el poema *Manfred*, de Lord Byron. Però just tres anys més tard completava la *Cinquena Simfonia*, on justament aconseguia una síntesi admirable entre l'estructura simfònica i la candent necessitat d'expressió íntima d'un artista turmentat com ell.

La *Quarta Simfonia* és la primera de les tres últimes de l'opus de Txaikovski, marcades totes per l'obsessió amb el Destí, que tradueix l'esmentada urgència personal. En aquest cas,

el compositor, immers en la severa crisi que el va dur a acceptar un matrimoni catastròfic per a la seva condició d'homosexual, va sentir la necessitat d'explicitar-ne el programa, en una carta a la seva protectora Nadejda von Meck, dedicatària de la simfonia, però en canvi es va estar de publicar-lo, com faria també amb les dues següents. Descriuint el primer moviment, li deia que la fanfara inicial de trompes i fagots, *“la idea principal de tota la simfonia”*, representa *“aquella força natural que impedeix al nostre anhel de felicitat d'acomplir-se”*; en altres paraules, la fanfara inicial és el motiu del Destí que impregnarà tota l'obra, com ho feia el motiu inicial a la *Cinquena* de Beethoven (així mateix ho reconeixia en una altra lletra al seu amic i col·lega Serguei Tanéiev). Aquest motiu recurrent és una reminiscència de la idea fixa de Berlioz, que tornarem a trobar a la *Cinquena Simfonia* amb un nou motiu del Destí. Sobre l'“Allegro” final, escrivia: *“Si no trobes motius de joia en tu mateix, gira't cap als altres. Ves amb la gent.”* D'aquí que s'hi serveixi de la popular *Cançó del bedoll*, que tanmateix és ràpidament contrarestada pel motiu del Destí.

Composta entre el maig del 1877 i el gener del 1878, la *Quarta Simfonia* es va estrenar el 22 de febrer d'aquell darrer any, a la Societat Musical Russa de Moscou, sota la direcció de Nikolai Rubinstein.

Miquel DescLOT, escriptor

Aquell any...

1813

Música

Beethoven dirigeix l'estrena de la seva *Setena Simfonia*. El concert se celebra a la Universitat de Viena i és de caire benèfic. La recaptació anirà destinada als soldats bavaresos i austríacs ferits a la Batalla de Hanau i l'obra serà dedicada al comte Moritz von Fries, un dels mecenes del compositor.

Història

La Batalla de Leipzig —o Batalla de les Nacions— suposa la derrota més important de Napoleó Bonaparte davant una coalició formada per diversos països europeus. En la lluita armada intervenen més de 500.000 soldats, tot convertint-se en la batalla més gran a Europa, abans de la Primera Guerra Mundial.

Art

L'arquitecte valencià Manuel Tolsà finalitza les obres del Palacio de Minería, a la Ciutat de Mèxic. Exemple destacat de l'art neoclàssic a Amèrica, serà la seu del Real Seminario de Minería i del Real Tribunal de Minería. Actualment pertany a la Facultat d'Enginyeria de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic (UNAM).

Cultura

Mor a Cadis l'historiador, filòleg i polític català Antoni de Capmany i de Montpalau. La seva obra més significativa són les *Memorias históricas sobre la marina, comercio y artes de la antigua ciudad de Barcelona*, editades en quatre volums, que havien estat publicats entre els anys 1779 i 1792.

Ciència

Claude Bernard neix a la petita localitat francesa de Saint-Julien. Aquest metge, biòleg, professor i pensador es convertirà en una de les figures més destacades de la medicina i la fisiologia del segle XIX. La seva obra més influent serà la *Introducció a l'estudi de la medicina experimental*, del 1865.

1878

Música

S'estrena a Moscou la *Quarta Simfonia* de Txaikovski, sota la direcció de Nikolai Rubinstein. El compositor rus dedicarà l'obra a Nadejda von Meck, "la meua millor amiga". Aquella primera audició no té l'èxit esperat, però sí en canvi l'estrena a Sant Petersburg, que tindrà lloc el mateix any.

Història

Se celebra el Congrés de Berlín, una reunió diplomàtica on es revisa el Tractat de San Stefano, que s'havia firmat després de la finalització de la guerra entre Rússia i l'Imperi Otomà. Entre altres acords del nou tractat, es reconeix la independència de Sèrbia, Montenegro i Romania.

Art

L'Exposició Universal que se celebra a París aquell any mostra per primera vegada el bust de l'Estàtua de la Llibertat. Dissenyat per Frédéric Auguste Bartholdi, quedarà exposat al jardí de l'antic Palau del Trocadéro. La inauguració oficial del monument a Nova York no es farà fins vuit anys després.

Cultura

Guerau de Liost, pseudònim literari de Jaume Bofill i Mates, neix a Olot. Va ser polític, periodista i poeta. El seu primer llibre de poemes és *La muntanya d'ametistes* (1908), amb pròleg d'Eugeni d'Ors. El seu gran referent, però, serà Josep Carner. *Sàtires* (1927) està considerada la seva millor obra.

Ciència

Thomas Alva Edison patentava el fonògraf, un nou invent que havia donat a conèixer l'any anterior. Es tracta del primer aparell capaç d'enregistrar sons, però alhora també de reproduir-los. La gravació es fa sobre cilindres, que són reproduïts amb l'ajuda d'una trompa o megàfon.

Biografies

©Pietro Paolini - Terraproject

Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino

Fundada el 1928 per Vittorio Gui com l'Stabile Orchestrale Fiorentina, es dedica des del començament a la seva activitat de concerts i temporades d'òpera al Teatro Comunale de Florència i avui dia és una les formacions més apreciades pels directors i el públic de tot el món. El 1933, amb el naixement del Festival homònim, va adoptar el nom d'Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino. Vittorio Gui va ser succeït com a director per Mario Rossi (1937) i, després de la guerra, Bruno Bartoletti. Capítols fonamentals en la història de l'orquestra constitueixen la direcció de Riccardo Muti (1969-1981) i la de Zubin Mehta, director principal des del 1985. Al llarg de la seva història, l'Orchestra del Maggio Musicale ha estat dirigida per alguns dels més grans directors: Victor De Sabata, Antonio Guarnieri, Gino Marinuzzi, Gianandrea Gavazzeni, Tullio Serafin, Wilhelm Furtwängler, Bruno Walter, Otto Klemperer, Issay Dobrowen, Jonel Perlea, Erich Kleiber, Arthur Rodzinski, Dimitri Mitropoulos, Herbert von Karajan, Leonard Bernstein, Thomas Schippers, Claudio Abbado, Lorin Maazel, Carlo Maria Giulini, Georges Prêtre, Wolfgang Sawallisch, Carlos Kleiber, Georg Solti, Riccardo Chailly, Giuseppe Sinopoli, Seiji Ozawa Daniele Gatti i Fabio Luisi, que des del 2018 n'és el director musical.

Compositors il·lustres, com Richard Strauss, Pietro Mascagni, Ildebrando Pizzetti, Paul Hindemith, Igor Stravinsky, Goffredo Petrassi, Luigi Dallapiccola, Krzysztof Penderecki i Luciano Berio han presentat les seves obres amb el Maggio Musicale Fiorentino, sovint com a estrena. Des dels anys cinquanta l'Orchestra ha realitzat nombrosos enregistraments, així com per a la ràdio i la televisió, i ha rebut premis de prestigi, com el Premi Grammy el 1990. Amb motiu del vuitantè aniversari de la fundació va rebre el Fiorino d'Or de la ciutat de Florència. Fa freqüents gires internacionals dirigides per Zubin Mehta, tant de representacions operístiques com concerts per Europa, Àsia, Orient Mitjà i Amèrica del Sud.

© KeithSaunders

Vladimir Ashkenazy, director

Nascut a Rússia, va néixer en un ambient familiar musical. Va destacar al Concurs Chopin de Varsòvia el 1955 i com a guanyador del Concurs Queen Elisabeth a Brussel·les el 1956. Ha seguit una carrera extraordinària, no només com un dels pianistes més destacats del segle XX, sinó com a artista amb gran varietat d'activitats que ofereix als melòmans d'arreu del món.

La direcció ha ocupat majoritàriament l'activitat d'Ashkenazy durant més de 35 anys. Manté la seva llarga vinculació amb la Philharmonia Orchestra, que el va nomenar director llorejat l'any 2000; a més de les actuacions a Londres i al Regne Unit, cada temporada surten de gira per tot el món. Aquesta temporada 2017/18 col·laboren en el seu cicle al Southbank Center, amb "Veus de la Revolució: Rússia 1917". Anteriorment van oferir projectes singulars: "Prokófiev i Xostakóvitx sota Stalin" (Colònia, Nova York, Viena i Moscou) i "Rachmàninov revisitat" (presentat a París) i van emprendre una important gira per la Xina, a més d'altres per Europa i l'Amèrica Llatina.

També és director llorejat de les orquestres d'Islàndia i NHK Symphony i convidat principal de l'Orchestra della Svizzera Italiana. Recentment ha abandonat la Direcció Musical de l'EUYO, després de 15 anys. Altres càrrecs són com a director principal i assessor artístic de l'Orquestra Simfònica de Sydney (2009-2013) i titular de l'Orquestra Filharmònica Txeca. També col·labora amb altres orquestres: Cleveland Orchestra i Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín...

Ashkenazy manté la seva devoció pel piano, actualment especialment dedicat a l'estudi d'enregistrament, on continua ampliant un extraordinari catàleg. Té un Grammy per *Preludis i Fugues* de Xostakóvitx. Així mateix té el *Concert de piano núm. 3* de Rautavaara, El piano ben temperat de Bach, *Transcripcions* de Rachmàninov i les *Variacions Diabelli* de Beethoven. Destaca el seu *Ashkenazy: 50 anys amb Decca* (de 50 CD, amb el gran catàleg pianístic de Rachmàninov i amb tots els seus enregistraments com a director de la música orquestral del compositor). El 2017 aparegué el seu darrer àlbum, les *Suites franceses* de Bach, i dos paquets d'enregistraments, amb la integral de *Concerts* i una selecció personal d'obres solistes i de cambra.

També du a terme una tasca divulgativa a favor de la música clàssica per televisió i documentals (*Music after Mao*, 1979; *Ashkenazy a Moscou*) i programes educatius amb l'NHK TV, entre d'altres.

Discografia

P. I. Txaikovski: *Simfonia núm. 4 en Fa menor, op. 36*

Philharmonia Orchestra. Vladimir Ashkenazy, director. Decca.

Leningrad Philharmonic Orchestra. Ievgueni Mravinski, director. Deutsche Grammophon.

St. Petersburg Philharmonic. Yuri Temirkànov, director. RCA.

Münchener Philharmoniker. Sergiu Celibidache, director. EMI.

London Symphony Orchestra. Igor Markevich, director. Philips.

Berliner Philharmoniker. Herbert von Karajan, director. Deutsche Grammophon.

Wiener Philharmoniker. Valery Gergiev, director. Philips.

Wiener Philharmoniker. Lorin Maazel, director. Decca.

New York Philharmonic Orchestra. Leonard Bernstein, director. Deutsche Grammophon.

Oslo Philharmonic Orchestra. Mariss Jansons, director. EMI.

Royal Philharmonic Orchestra. Daniele Gatti. Harmonia Mundi.

Ludwig van Beethoven: *Simfonia núm. 7, en La major, op. 92*

Philharmonia Orchestra. Vladimir Ashkenazy, director. Decca.

Wiener Philharmoniker. Carlos Kleiber. Deutsche Grammophon.

Wiener Philharmoniker. Wilhelm Furtwängler, director. Deutsche Grammophon.

Berliner Philharmoniker. Simon Rattle, director. Berliner Philharmoniker Recordings.

Berliner Philharmoniker. Herbert von Karajan. Deutsche Grammophon.

Staatskapelle Berlin. Daniel Barenboim, director. Decca.

Philharmonia Orchestra. Otto Klemperer, director. EMI.

Philharmonia Orchestra. Christian Thielemann, director. Deutsche Grammophon.

The Cleveland Orchestra. George Szell, director. Sony.

Chicago Symphony Orchestra. Georg Solti. Decca.

Royal Concertgebouw Orchestra. Bernard Haitink, director. Philips.

Chamber Orchestra of Europe. Nikolaus Harnoncourt, director. Teldec.

Orchestra of the Eighteenth Century. Frans Brüggen, director. Glossa.

Orchestre Révolutionnaire et Romantique. John Eliot Gardiner, director. Archiv Produktion.

Selecció a càrrec de **Javier Pérez Senz**,
periodista i crític musical

Playlist

Per Aleix Palau i Víctor García de Gomar

La *Símfonia núm. 4* de Txaikovski té un original tercer temps en què la corda fa servir la tècnica del *pizzicato*. Una manera de tocar l'instrument en què es prescindeix de l'arquet per aleshores “pessigar” les cordes directament amb els dits. Aquest efecte sonor fascinant té una sèrie de exemples musicals que avui analitzem.

Claudio Monteverdi: *Il combattimento di Tancredi e Clorinda*

Escena operística per a tres veus del pare de l'òpera. Escrita l'any 1624, va quedar recollida al vuitè *Llibre de madrigals*. El passatge instrumental del “combattimento” inclou un dels primers exemples coneguts del pizzicato. Les Arts Florissants, William Christie, Harmonia Mundi.

Tobias Hume: *Captain Humes Poeticall Musicke*

Compositor, músic i soldat, Tobias Hume va publicar reculls d'obres per a conjunt de violes. Pel seu caràcter bromista, Hume va introduir-hi innovacions, com ara el *pizzicato* o *col legno* (tocar les cordes amb la part de la fusta de l'arquet).

Montserrat Figueras, Paul Hillier, Hespèrion XX, Jordi Savall, Deutsche Harmonia Mundi.

Antonio Vivaldi: “Ah ch'infelice sempre”, de la cantata *Cessate omai cessate, RV 648*

Aquesta espectacular cantata té capacitat evocativa i és un magnífic exemple de virtuositat dramàtica del compositor venecià. La primera ària subratlla l'efecte de les llàgrimes caient pel rostre de l'amant abandonat amb els *pizzicati*. Andreas Scholl, Ensemble 415, Chiara Banchini, Harmonia Mundi.

Antonio Vivaldi: “Andante”, del *Concert núm. 4, “L'inverno”, de Le quattro stagioni*

Les quatre estacions van ser publicades a Amsterdam l'any 1725 juntament amb vuit concerts més amb el títol d'*Il cimento dell'armonia e dell'inventione, op. 8*. Il Prete Rosso es va esforçar molt a relacionar la música amb els versos poètics; en aquest “Andante” de *L'hivern* va cercar efectes en relació amb el crepitjar del foc i la pluja. Giuliano Carmignola, Orquesta Barroca de Venècia, Andrea Marcon, Sony.

Johann Sebastian Bach: “Esurientes”, del *Magnificat BWV 243a*

El deliciós duet de flautes de bec és acompanyat per un baix continu i *pizzicato* de contrabaix. Un exemple del Kantor de Leipzig on la dansa també és protagonista. Monteverdi Choir, English Baroque Soloists, John Eliot Gardiner, SDG.

Johann Strauss II i Josef Strauss: *Pizzicato-polka, op. 234*

Escrita pels dos germans Strauss l'any 1869, va ser la primera polca composta exclusivament per ser tocada amb aquesta tècnica. Estrenada a Rússia en un viatge de gira, va ser acollida amb molt d'èxit. Wiener Philharmoniker, Carlos Kleiber, Sony.

Léo Delibes: “Divertissement”, de *Sylvia*

Ballet en tres actes estrenat a París l'any 1876, potser el número més popular és precisament el *pizzicato* del darrer acte. Amb un intent de popularitzar més aquest títol, Delibes va escriure una suite que també inclouria aquesta celebrada pàgina. National Philharmonic Orchestra, Richard Bonynges, Decca.

Béla Bartók: “Allegretto pizzicato”, del *Quartet de corda núm. 4*

De la producció dels sis *Quartets*, aquest quart va ser escrit a Budapest l'any 1928. De ben segur influït per la *Suite Lirica* d'Alban Berg, escriu aquesta obra de cambra mirant d'innovar i crear noves sonoritats. Així, al segon temps, els quatre instruments porten sordina i el tercer temps és tocat *pizzicato*. En algun cas Bartók demana fer *glissandi* en alguns d'aquests *pizzicati*. Emerson String Quartet, Deutsche Grammophon.

Benjamin Britten: “Playful”, de *Simple Symphony, op. 4*

Escrita per a formació de cordes a partir d'unes notes prèvies per a piano entre el 1933 i el 1934, inclou un segon temps que porta com a indicació *playful pizzicato*. L'obra està dedicada a Audrey Alston, professor de viola del mateix Britten. English Chamber Orchestra, Benjamin Britten, Decca.

Aleksandr Borodín: *A les estepes de l'Àsia Central*

Borodín va ser fill il·legítim del príncep Gedianov i la seva amant. Batejat amb el nom de la servent, va rebre educació pagada per la cort. Això li va facilitar una alta formació. Aquesta obra formava part d'un gran projecte que havia de celebrar l'arribada al tron d'Alexandre II. Els *pizzicati* permanents a les cordes més greus en reforcen el caràcter optimista i romàntic. Gotheborg Symphony Orchestra, Neeme Järvi, Deutsche Grammophon.

Gabriel Fauré: *Pavana per a orquestra, op. 50*

Escrita a París l'any 1887, és una composició per a orquestra amb cor opcional. De ritme pausat i elegant, va ser coreografiada pels Ballets Russos. Es tracta d'una de les obres més conegudes del compositor. Boston Symphony Orchestra, Seiji Ozawa, Deutsche Grammophon.

Ludwig van Beethoven: “Finale: Allegro molto”, de la *Símfonia núm. 3, “Heroica”*

El tema és introduït per les cordes en *pizzicato*, després hi haurà catorze variacions a partir del subjecte principal. Originalment portava una dedicatòria en honor a Napoleó Bonaparte, que més tard (i decebut) el mateix Beethoven va eliminar dràsticament. Berliner Philharmoniker, Claudio Abbado, Deutsche Grammophon.

Wolfgang Amadeus Mozart: “Deh vieni alla finestra”, de *Don Giovanni*

L'amant en acció canta una serenata per a Donna Elvira, amb la guitarra a les mans i sota la seva finestra. La música delicada de Mozart subratlla les intencions menys innocents d'un Don Giovanni que sempre és el millor demanant una nova oportunitat a una dona. Bryn Terfel, Metropolitan Orchestra, James Levine, Deutsche Grammophon.

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans col·laboradors

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Esteve – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Eurofirms ETT S.L.U. – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, María José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Palau 100
DIJOUS, 26.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Orfeó Català (Simon Halsey,
director / Pablo Larraz,
sotsdirector)
**Cor de Cambra del Palau de
la Música Catalana** (Simon
Halsey, director)
Marina Rebeka, soprano
Natasha Petrinsky,
mezzosoprano
Torsten Kerl, tenor
Luca Pisaroni, baix continu
Mahler Chamber Orchestra
Daniele Gatti, director

L. van Beethoven: *Simfonia*
núm. 9, en Re menor, op. 125,
“Coral”

Preus: 30, 45, 70, 95 i 175 euros

Palau 100
DILLUNS, 14.05.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Sandrine Piau, soprano
Hugo Hymas, tenor
Alex Rosen, baix
Les Arts Florissants
William Christie, director

F.J. Haydn: *La Creació, Hob.*
XXI:2

Preus: 20, 35, 50, 80 i 125
euros

Palau 100
DISSABTE, 26.05.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Attacca Quartet
Orfeó Català (Simon Halsey,
director / Pablo Larraz, sotsdi-
rector)
**Cor de Cambra del Palau de
la Música Catalana** (Simon
Halsey, director)
Cor Jove de l'Orfeó Català
(Esteve Nabona, director)
**Orquestra Simfònica de
Barcelona i Nacional de
Catalunya**
John Adams, director

J. Adams: *Short ride in a fast
machine*

J. Adams: *Absolute Jest*

J. Adams: *Harmonium*

Preus: 15, 20, 30, 40 i 60 euros